Anul II Nr. 30

4 PAGINI 3 LEI

Duminică 25 Mai 1941

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre, 42 Etaj II
Telefon 9.38.55

ÎNVIEREA

DIRECTOR
TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 200 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMANEASCĂ

Cu inima lângă studenți

PACATELE LOR — ALE NOASTRE!

de TOMA VLĂDESCU

A pătrunde în vasul secret al sufletului tânăr este poate întreprinderea cea mai delicată... cea mai grea... — Dacă nu și cea mai ușoară! Am zice totuși — o sinceritate de-săvârșită! — la care n'ar fi deloc rău să putem adăuga și putină, sau chiar multă, foarte multă iubire! Este esențialul. Cu această condiție pe un tânăr nu-l vom putea pierde niciodată, va fi al nostru — în acelaș fel în care în care noi înșine va trebui să ne putem da răspunzătorii acesta, să avem o perfectă comunune, să fim cu trup și suflet al lui!

Vedeți atunci de ce este greu dar vedeți și cât ar putea fi de ușor... Ș adăuga desigur că astăzi, această ecuație care în alte împrejurări ar fi putut fi substanțiale schimbări pe care sunt sigur că foarte mulți dintre noi le prieep. Nu mai este — sau atunci nu e decât foarte rar — acel tânăr candid și luar pe care-l priveam odinioară... Tânărul de astăzi are de poată, pe care un vechi plâns tradezoși străfunde dureri... El aduce în viață o primăvară întunecată mai multă, cu o inimă care strânge atâtea decepții — iar pe brațe a primit, să fim drepți, dela părinții lui, cea mai dramatică moștenire! Ar ajunge astfel să fie cât de puțin conștient un om tânăr d'azi, pentru ca viața lui toată să se închidă în semnul negru al acestei damnațiuni care pare încă să ne rezume destinul... Ar ajunge această simplă conștiință a lucrului tragic pe care-l trăim, pentru ca rasul tânăr, lumina din ochi, tot farmecul vârstei să fie dela început suprimat și să nu mai privim în ceasul ăsta decât această teribilă încruntare a adolescenței pe care o vedem...

Dar să fie oare numai atât! Să fie oare numai această grea moștenire, numai ăsta zdrobitor de mult „alifel" decât ceea care zace înțipărită, ca o permanentă prezență, pe a-tâtea lespezi din cimitirele noastre de acum numai doșă zeci sau două zeci și cinci de ani?

Nu, nu!, dar tineretul acesta a fost mereu înșelat pânăazi, până la 6 Septembrie, — a fost el însuș înșelat! Dacă nimeni, n'are de gând să con teste amarele dezordini pe care le știm pe unii tineret în proprii termeni anarhizat — pe de altă parte însă e bine să amintim că nici prigoana împotriva acestui tineret nu a fost numai o simplă poveste! Am văzut-o dimpotrivă înfățișându-se cu o savantă tehnică de sugliciu, în tot aparatul sălbatec al unui regim infam — atingând de atâtea ori chiar ultimele formule de abjecțiune și crimă!

Și într'un timp, aceasta, când tineretul nostru înălța una din cele mai legitime proteziări din câte s'au putut auzi prin atâta dezastru moral pe care-l cunoaștem...

Dar atunci — sinceritate? Iubire?... Înțelegerea tineretului, continuitatea firească, aducere lui în matca unei țări totale — sau mai de grabă funcționa cu vârsta lui, a noastră, a tuturor, cari n'am fi avut dreptul să rămânem atât de bătrâni? Unde a fost necesara pedagogie care ne-ar fi dat asupra acestor tineri autoritatea sigură a unor adevărați părinți? Și dintre oamenii de guvern cine se va fi gândit la această comunune perfectă cu sufletul tânăr al Neamului? Afară de Cuza și Goga firește,—dar care aproape n'au guvernat...

Dar iată primul contact! Teren improprin. — terenul ostil... Pe un fond de atâta revoltă, ce glas omenesc nr mai fi putut să se-auză sau să găsească răspuns?... Și în atât de anormale, în atât de stranii condiții — reacțiunile, ele, la rândul lor, cum ar fi putut să fie normale? Nu, nu, „accidentul" era aproape inevitabil — și foarte mulți dintre noi l-am prezis... Mai târziu n'am avut decât să-l vedem... Și cum! Ah, zilele acelea de tragică desnădejde nu se vor mai uita, curând... Pe străzi, o lume înnebunită de tineri băieți, pe cari nu-i mai regăsiam în nicio formulă de viață — iar dincolo de munțile alturi asediate ale înaltului post de comunda, un om invins și singur aproape care vedea ridicându-se din strada numai strigăte de ură și glonțe, pentru atâta iubire dată! Un om care aproape se aproape, în atât sacrificiu de sine, toata osânda păcatelor tineresti — dar trebuia totuș a-trun să rămână vinovatul, ca acest erou rădăcina care nu mai putea să princeapă:

Et l'ingrate, en fuyant, me laisse pour salaire
Tous les noms odieux que j'ai pris pour lui plaire!

Aceasta a fost desigur și răsplata Generalului, — acest oprobriu, și acest încărcat bilanț care i-a rămas în brațe, după ce tinerii îni au fugit... Tinerii cărora el ar fi vrut să le placă atât și pe care ar fi crezut să-i impace definitiv!

Dar încă odată accidentul nu s'ar fi putut evita... Ecuația noastră, am spus, nu mai era astăzi atâta de simplă!

Dacă unul din termeni se găsea de data asta cu siguranță în frumosul lui adevăr, — celălalt însă e sigur că n'ar mai fi putut să răspundă... Generalul va fi iubit într'adevăr adânc și sincer acest tineret — dar tineretul acesta, la rândul lui, nu mai avea aproape nimic din spontanul libertatea, — interesantă vârstei, și cu care el însuș s'ar fi putut dărui... Nu. — el avea acum un cer destul de negru pe frunte! El gemea optimat sub greile apăsări — aproape inexprimabile... Nici o iubire n'ar mai fi săturat acum în atâta aspră foame de răzbunare și urâ! Era un teren arid și negru pe care nicio sămânță nu putea mai fi fost cu putință... Și atunci, nici iubirea, nici sinceritatea, — nici marea dăruire a Generalului! Iată, după senzațiile noastre, în această limpede privire liberă, tot secretul unei înfrângeri...

Dar atâtea uitări au putut să-i lovească, ei au știut să aprofite prin toate adversitățile o gravă rezervă, o pondere de cea mai frumoasă ținută și odată cu ea desigur inaltul simț al măsurii... Nicio contagiune sterilă nu i-a putut surprinde, nicio anarhie nu i-a corupt — iar această aspră rezistență inflexibilă pe care le-o știm, era desigur însăși conștiința adevărului, a propriului lor adevăr care n'ar fi putut să moară.

Dar iată în felul acesta bogatele rezerve care se oferă țării și azi — și, fiindcă am vorbit de tineri, iată desigur oamenii cari vor putea să audă marele glas al iubirii... Glasul acesta pe care Generalul de atâtea ori l-a articulat.

Studenții

Este ceasul târziu, ceasul ultim aproape, în care avem datoria să ne pătrundem bine de aceste câteva adevăruri. Cu ochii abia deschiși din atâta dezastru pe care tot nu-i pricepem, noi trăim și astăzi într'un timp în care conștiința publică se găsește încă la simplele capricii ale întâmplării.

Un gest bun sau rău, bine sau rău făcut, poate să determine totul! Și iată mai ales această lume care se naște aproape, care vine pentru prima oară la viață, cei mai acuzați și ce mai tineri dintre noi, acești băieți ai universităților noastre...

Să nu ne mirăm dacă-i vem risipiți și singuri, cu nu știu ce accent depărtat în privire... Ei stau astăzi la o gravă răspântie. Apasă peste ei mai ales povara unei grele mostenii de infam de mincluna, de sânge — de ale obsesii de care nu se vor putea ușor vindeca. Și dacă acești tineri studenți, în ceasul lor de veghe, ar sta astăzi să facă bilanțul ațător camarazi căzuți — în toate felurile căzuți — ei poate n'ar ezita mult să creadă, cu toată vârsta lor de mari făgăduelli, că viața este totuș mult prea amară ca să mai fie trăită... Acești tineri băieți au deschis ochii peste ultimii noștri 10 ani mai ales — și ar fi imposibil să nu recunoaștem că toate sezele lor de viață a fost stropită cu fiere! Au fost mințiți și au fost înșelați, zicem... Da atâtea ori! Ei au văzut o lume de panică aproape, o mizerabilă întrecere a jocurilor de club, — și dela atâți „Constantinescu-Porcu" sau de la atâți Mărzești mai vechi al eternului partid liberal, până la argeloenii sau până la guță-tătărașii de azi, aceeași lume necalificată, murdară, nedemnă a pretins totuș să dea nu știu ce hrană de spirit și nu știu ce direcție acestor tinere flăcări...

Iar astăzi el încep să vadă — încep mai ales să pricepă! Scumpe figuri, atâta de palide, pe care le îngână plânsul... Iată acest îngrozit spectacol... aceasta părăsire — și această pareglnă! în locul unei jeri sinte pe care ei au putut-o ani de zile în ghiozdanele, pe bănci le de școală, și pentru care ei știu că a trebuit să le moară părinții, — acești tineri orfani al universităților noastre au să privească astăzi, cu ochi căzuți, această hartă sfârâmată apropape și care nu mai seamănă cu nimic... Ei au mai putut deopotrivă să vadă chiar anarhia aceasta, acest sgomot zadarnic și fără concluzii și celor mai mulți dintre ei

O dramă explicabilă...

Dar atunci toată această imensă dramă,— dece? Și cine răspunde?... Aceia desigur cari au avut țara asta pe mână — și cari încă se pare că ar mai dori s'o aibe! — aceia fără îndoială cari au „educat", CU PILDA LOR, tineretul și cari au crezut chiar să ne dea tuturor lecții de viață... Ar fi cinova să conteste?

Și iată astăzi atâtea mizerabile nume care revin... Iată pe acest Titeanu — fost ministru român! — care zace astăzi la Văcărești pentru vulgare hoții! Iată pe atâți demnitari — „inalți", firește! — dar cari și-par astăzi foarte timizi la comisia de control a averilor (ea însăși, de altfel, destul de timidă, îmi pare!). Și iată desigur pe acei lamanci care-și ridică abia astăzi o tristă umbră de mort din buzunarul lui Malaxa! Aceștia sunt... Astia!...

A, nu nu ne vom supăra firește pe nimeni pentru „idoli" liberale, „tărănești" — sau cum vor mai fi... Avem și noi pe ale noastre care pot fi puse sau alifel — e altă discuție! Dar în numele acestor băieți zdrobiți — cari nu au nimic și poate nu au pe nimeni! — pe care trebue să-l facem — atâta operă de grave stradanii de sacrificiu, de suferință și de curaj... „Cât i-am văzut totuș de receptivi — acești „huligani" împunși până mai eri de baionetele lui Armand Calinescu și și improșcați din toate câlcâmările sărindare! Cât i-am văzut de activi, de febrili... Pagânile astea, pagina lor studențească, din ziarul acesta, sta astăzi mărturie admirabil veritată de atâta patetie avânt și de atâta mare solidaritate sănătoasă — înalte bunuri afirmate poate numai aici cu aceasta frumoasă sinceritate fără egal.

Ce veneau atunci, acești tineri băieți, să-mi ofere mie — era în propri termeni unii! Ei veneau să-mi dea cu simpla lor agitație, cu aspra lor energie, tot sentimentul de siguranță, veneau să-mi spună însăși dintre noi, — care e sigur că are astăzi alți umeri pe care să se ridice!

„Cu azurul lor de pe frunte, orizontul reconfortant al unui neam care nu mai poate să moară!

Și de aceea poate, în ceasuri în care simțeam că en singur „primese", că nu pot să dau apropape nimic — „cu mâinile atâta de goale!" — dar mai ales ascultându-le glasul, cântându-le atâta strania foc din priviri, as fi vrut par'că, de atâtea ori, în secretul meu tulburat, să aprind

(Continuare în pag. IV)

Accidentul Conducătorului

Ai, un singur om ar fi acum să ne privească poate cu un zâmbet rece și trist. Să nu mai priceapă! Sau apropape chiar să ne întrebe pe ce lume trăim... Este Conducatorul Statului, desigur!

Sinceritate, iubire — numai atât oare să fie de ajuns? Dar atunci nu le vu fi dat el din plin? Nu s'a apropiat el cu dragostea celui mai bun părinte de acest tineret, pe care l-a ridicat dintr'un atâta de greu destin, până la toate posturile de comandă? Și nu era oare „sinceritate" chiar această totală despărțire de o lume destul de bătrână, pentru a nu mai privi decât tinerele orizonturi cari păreau să sundă? Și nu era în sfârșit, tot lucrul ăsta — IUBIRE? Cu toate astea iată aceeași teribilă aventură pe care Generalul a avut s'o cunoască — pe care a trăit-o...

Și atunci să mințim noi oare când afirmăm că simpla sinceritate ajunge pentru a captiva sufletul tânăr — și că ajunge deopotrivă numai iubirea? Sau poate ne înșelăm... Sau nu cunoaștem poate lucrul de care vorbim!

Nu! Nici una, nici alta — nici cealaltă! Întâi nu mințim, fiindcă n'am fi în stare s'o facem — fiindcă niciodată nu am mințit—și nici nu ne invelim fiindcă observațiile noastre sunt mult mai atente decât s'ar putea bănui!

Dar în această recentă dramă pe care am putut cu toți s'o privim, și în această perplexitate a lucrurilor pe care Generalul este cu totul în drept s'o arate, noi vedem altceva, — și vedem anume ceeace am vrea să numim ACCIDENTUL CONDUCATORULUI.

Un accident într'adevăr... Dar explicația lui ni se pare evidentă cu totul — este subțiri, este subț simțurile noastre chiar!

Mai întâi Generalul — din cauze care nu ne vor reține acum — nu s'a găsit în situația de a putea chema lângă dânsul INTREG tineretul țării. Mulți dintre acești tineri și fără îndoială din cei mai buni, de cari Moldova noastră e plină, și pe cari-i mărturisesc atâtea croice lupte dela 1922 până azi, mulți dintre tinerii aceștia, zic, impunându-și grele dar foarte patriotice resemnări s'au văzut obligați să rămână de-o-parte... N'au putut să vină lângă General decât aceia pe cari-i știm, fugariți prin păduri sau sfârâmați prin ocne! Și lângă aceștia desigur atâția alți indivizi cari s'ar fi putut ușor identifica într'o parte sau alta...

Lupta dela 1922

Dar tineretul acesta nu era din fericire singur... Mai vedem și altul! Sunt mai întâi o seamă de oameni cari au inițiat chiar marile lupte, le-au dus metodic și rece, așa cum trebuia — privind inamicul pe care-l aveau! — dar mai ales le-au continuat până azi cu o perseverență fără egal. Din anul 1922, când A. C. Cuza va fi ridicat odată mai mult steagul luptelor lui atâta de singure, e drept să spunem că oamenii aceștia, până astăzi, n'au mai sfârșit să se bată...

I-am văzut prin atâtea orori electorale de până mai eri stârpind pe adversarul democrat din atâtea județe ale Moldovei, ale Basarabiei, ale Bucovinei, ale Olteniei chiar, sau ale Transilvaniei, i-am văzut cultivând la orașe spiritul public și dând totdeauna semnalul marilor rezistențe. Venind de ieri, din ziua de început, dar având atâta misiune pentru ziua de mâine, oamenii ăștia stau acum ca pe o creastă de munte de unde două lumi se văd deopotrivă — și de aceea experiența lor va fi acum cu siguranță de un arătător interes.

Din toate valorile morale de azi, e sigur că nu s'a lucrat nimic fără ca pretutindeni să fie pecetea lor! Ei sunt începutul, sunt continuitatea, sunt fermentul inițial — iar în focul zilei de azi, ei vor fi cu siguranță maturitatea unor lupte și a unei vieți naționale care-și reclamă în sfârșit rosturile ei la direcția noului stat.

Ai, va fi acum nevoe de atâta iubire, de atâta inteligere, de atâta sinceritate! Aceste mari bunuri risipite, abia acum vor putea găsi un teren fertil să rodească... Oameni ăștia au arătat tocmai această dârză conștiință luptătoare a unor vieți în care dificultățile nu înspăimântă. Și dacă adeseori atâtea nedreptăți,

Marea noastră experiență

In ce ne privește noi avem onoarea, cam de mulți ani de zile, să fim confidentul pasionat și atent al acestor admirabile sensibilități — și, de câte ori, ne-am scris, nici sfatul, nici îndemnul nostru nu le-a lipsit. Noi îi cunoaștem astfel și îi privim, în auzim vorbind... Și în atât frig al vieței, i-am văzut de atâta ori tremurând! Cei mai mulți au venit lucrătorii să ne întrebe, să ne conștiința pareerea, până când conducătorii lor au crezut să ceară adăosut în această casă de luptă. Câtă oroare! Noi le-am dat fireste tot ce-am avut... — adică apropape nimic! Dincolo de tot sufletul nostru, o pagină totuș din Invierea a devenit a lor. Ne-am cunoscut mai bine în felul acesta! Ei știu mai ales că, dacă nu le-am cerut și nu le-am impus niciodată nimic — totuș niciodată nu i-am crutat. N'ar fi putut găsi nici desigur adulatorie vechi, nici zaltarea politicianului a unor interese erori, de câte ori le gândesc. Ei au priceput fu schimb că acestă colaborare implică tot lucrul cu adevărat SERIOS pe care trebue să-l facem — atâta operă de grave stradanii de sacrificiu, de suferință și de curaj... „Cât i-am văzut totuș de receptivi — acești „huligani" împunși până mai eri de baionetele lui Armand Calinescu și și improșcați din toate câlcâmările sărindare! Cât i-am văzut de activi, de febrili... Pagânile astea, pagina lor studențească, din ziarul acesta, sta astăzi mărturie admirabil veritată de atâta patetie avânt și de atâta mare solidaritate sănătoasă — înalte bunuri afirmate poate numai aici cu aceasta frumoasă sinceritate fără egal.

Ce veneau atunci, acești tineri băieți, să-mi ofere mie — era în propri termeni unii! Ei veneau să-mi dea cu simpla lor agitație, cu aspra lor energie, tot sentimentul de siguranță, veneau să-mi spună însăși dintre noi, — care e sigur că are astăzi alți umeri pe care să se ridice!

„Cu azurul lor de pe frunte, orizontul reconfortant al unui neam care nu mai poate să moară!

Și de aceea poate, în ceasuri în care simțeam că en singur „primese", că nu pot să dau apropape nimic — „cu mâinile atâta de goale!" — dar mai ales ascultându-le glasul, cântându-le atâta straniu foc din priviri, as fi vrut par'că, de atâtea ori, în secretul meu tulburat, să aprind

PAGINA STUDENȚEASCĂ

Vacanța și studențimea refugiată

O rugăminte către d. Ministru al educației naționale

Pe lângă atâtea categorii de intelectuali refugiați ce-și duc povara zilelor ca vai de ei, studențimea refugiată e un capitol poate mai trist decât toate.

Majoritatea sunt fără aripa familiei, lar altii ducând greutățile și tristețile ei. Trăind dintr'o bursă care-i dă siguranța pâinii și a mesei decamitate, studentul pribeag nu-și poate sumpăra o carte, nu-și poate confecționa o haină, n'are bani de-o cămașe, nu-și poate pune pingele, n'are de-o carte poștală.

Desigur, că Statul are imense poveri materiale, mai ales de pe urma dezastrelor granițelor — atâtea nesajunsuri nu-s-a dăruit destinul încât par'că te frică să-l mai ceri ceva. — dar nu-i mai puțin adevărat că fiecărui pribeag nu i se poate imputa pribegia.

Și pe lângă atâtea familii cu plânsul Duminicilor în inimă, acești tineri studenți ce-și poartă visul și cartea prin celatea universitară, ducând cu ei sufletul lărgat al unor provincii îndoliate își pun trista problemă a lui mâine.

Ce va fi cu cămașele, cu cantinele, cu bursa — în timpul vacanței?

Il rugăm pe d-l Ministru al Educației Naționale să mențină aceste burse lunare în bani și, pe cât e posibil, să le mărite. Pentru că atunci când indicele de scumpete pe luna Mai a.c. se ridică spre 7000 lei o bursă de 2000 lei, îți dă posibilitatea de a trăi cel mult 15 zile.

Să li se dea posibilitatea acestor studenți să-și petrecă vacanța în aerul curat al satelor, muncind alături de țărani, atât cât se poate, pe mojile expropriate de la Jidani.

În concurs pângăriți până mai ieri de jidov, o tabără de studenți va aduce atmosfera națională a trecutelor boeri, lar pe mojia unde țăranii muncesc și trăiesc contemplându-și mormintele, cu iuda în spinare, se vor împărți brațele și sufletele pentru zilele ce vin.

Studențimea refugiată, așteptă cu încredere o soluție care pe lângă atâta sbucium inerent pribegiei să-i aducă liniștea câtorva săptămâni măcar.

Vor veni vremi cândva și ne vom aduce aminte că în Dacia strămtorată, edată, a fost și o vară.

D. C.

Heidelbergul de odinioară

Da sub lespedea de viață a trecutului academic se mișcă cum mișcă o melodie, cum se mișcă un cântec, ca un vis lovit de baltagul realității...

Este Heidelbergul de altădată, orașul simbol al tuturor celor cari au intonat cu patosul tinereții, pe sub colonadele Arcadei, imnul sărbătoresc și vibrant „Gaudeamus igitur", orașul frenezilor de dealtă ore despreun vie de dospeu în arterele agitate ale tinereții din alte vremuri.

Și fiecare dintre cei cari traversează apele albastre ale tinereții cu lotca idealismului, cu gondola de iederă și vie, pentru a ancora la țărmul depărtat al altor zări, nu poate să nu simtă nostalgia tremdiahilă a Heidelbergului de odinioară...

Idealismul este brana celor dondacei de azi, aga cum basmul este brana imaginației naive a unui copil, pe care scutul vârstei îl apără de orice neliniști.

Cui nu i-a refrat prin suflet, în sodia albă a tinereții, aroma de liliac și mâna caldă de domnită a visurilor, nu a avut tinerețe!

Cu floarea albastră avisurilor la butonieră, cu entuziasmul vârstei descărcat tumultos în cântec, ca un acordeon pe clapei e cântăș ne incinge frenetic cavalerii notelor, cu sceptrul de cântă prin lu candorile lui de misterul alb al tinereții, cu magii dragostei înfloriți pe obrazul și inima unei fete care a fugit în vis, așa și-au dăruit tinerețea inaintașii noștri.

Înainte de asaltul vieții, ca o sublimă prefigurare la umbrul cântec al existenții, ei s'au avântat spre fara de peste vene al dorurilor albe și s'au intors apoi ca niște pelerini reasmnați să primească semnul de spini, cunoscerea cu fiere a vieții. Și totuși ei s'au intors de acolo unde trebuie să te duci mai înainte de a nu mai putea să te duci!

Pe acele țărmuri, cu tristețile svântate de adierile visului, cu harpa tinereții înfiorată de chemările tinerelor fecioare, cu gârul răsvrătit de incan descentele sufletului, și-au petrecut vârsta de aur Alexandri, Eminescu și Octavian Goga.

Dincolo de durerile care nu îi va fi cruțat pe ei mai mult decât pe toți, salba idealismului va fi fost permanentă la gramatul de fecioarică al gândurilor și vieții lor.

Post gaudeam juventutem,
Post molestam senectutem...

Refrenul acesta, scandat în limba tristeților lui Ovidiu, va fi petrecut pe sub arcul de iederă al tinereții, ani aprinși de rasele celor mai fermecătoare doruri ale acestor maeștri ai avântului și ai farmecului academic.

La viena, alături de amintirea unei fete frumoasă ca o melancolie, la Veneția sub palida reverare a reginei nopții, la Budapesta într'o crâșmă subterană, plămădind conspirații și bând vin aceru sau în Iași sublimelor reverii și-au traversat frenezia tinereții academice, Eminescu, Alexandri, Goga și A. C. Cuza. Și în acele golfuri prototipul tinereții care ne trebuie, dar care nu mai este!

Astăzi „organele 's sfărâmate" și maestrul acelor vremuri a răposat demult.

Romanțele care legănau odinioară iubirea sincură, tradițională cismă cu bere a Heidelbergului asfiș, avântul tinereții rebele și idealiste, imperiosul prea depărtat, toate acestea s'au dus ca o poveste...

Astăzi nici pasiunea visătoarei Veronica Micle, nici efiziunea vergurală a Elenei Negri, nici o mai sprintari ai vremei „sălbatece Clotilde" nu o mai văd...

Ne mulțumi mea tristețea unui devolant „Laus imperis acti".

Lacrămărul tremurător al Heidelbergului de odinioară a asfiș în lumea nemuritoare a trecutului...

Mircea Rușavăț

COMERCIALA FARMACEUTICA
S. A. R. pentru Comerț, Reprezentanțe
Comercial, Agrar și Industrial, Societ. Chimico-Farmaceutica
București, Str. g-ral Berthelot, 29

Scrisoarea studențimii române creștine către d. General Antonescu

Domnule General

Sunt momente hotărătoare în viața istorică a unui neam, când datorită improvizațiilor dramatice pe care îl le sfrăbate, instinctul de conservare național se restește puternic, aprig și inspăimântă.

Aceste momente, de emoționantă și sublimă răscoleșteri cu incercările tragice ale destinului le trăiește astăzi cu aceiași nezdruncinată credință în Dumnezeu și dreptate lui nebiruită, neamul românesc.

Studențimea română-creștină, standardul și trâmbița și marșul ideii naționale simte cum i se răsucesc în conștiință durerile neamului și, are viziunea reconfortantă a viitorului național și înțelege să răspundă comandamentelor de foc ale neamului.

Valul tinereții noastre se inflorește și crește la chemările patetice ale Țării, vrăcnite din sfârșiturile istoriei și pământurile în frământarea secolelor. Vrem să intrăm pe făgașul tradiției de luptă națională, vrem să ne refacem unitatea devastată de coaliția inconștienților, vrem să fim vulturii cari să ducă spre zenitul împlinirilor sfinte cauza dreaptă a revendicărilor noastre.

Se nu! cum suspină mormintele în care dorm cititorii visului nostru național. Avem în față imagina poruncitoare a Țării așa cum au conturat-o durerile suferințelor noastre milenare. Este dorința unanimă a studențimii de a părăsi trecutele erezii cari ne-au sfâșiat unitatea și a ne concentra, dincolo de barierele ideologice în jurul problemelor de ordin național și profesional. Naționalismul integral altoit pe substanța seculară a dreptelor noastre aspirații și preocupare de a ne adânci pregătirea profesională, iată noulle temelii ale crezului nostru, iată punctele cardinale ale apropiatei noastre reorganizări.

Cu conștiința îndrumată de acest nou catehism, care readuce studențimea la cadrul tradițional al memoriei sale, dezavuăm cu toată tăria și protestăm energic împotriva unor manifestări neserioase cari încearcă să spargă frontul unitar și invincibil al studențimii autentic naționaliste

Domnule General,

Vorbește sinceritatea, cavalerismul și febra tinereții noastre care nu știe să mărgulească dar a cărui singură mărgulire nu este decât aceea că poate și are cui spune adevărul. Vă cobor providențial peste prostatul amenințat al destinului românesc, l-ați înțeles chinul și v'ați hotărât să vă răstigniți pentru mântuirea neamului. Pe golgota pătimirilor naționale studențimea vă urmează fără rezerve și crucea suferinții vrem să o purtăm până pe cele mai avântate înălțimi.

Și cu vaerul și poruncile neamului vă traversează permanent flintea dar mai ales și semnul prin roșul și frământarea d-voastră se va mântui. Sunteți ultimul ton al acordurilor unui neam care așteaptă dreapta lui sfințitoare.

Legați de efortul pe care-l faceți pentru refacerea existenței noastre naționale grav zguduite considerați-vă în fruntea marșului tinereții care urcă spre zările eternității românești.

Noi pornim la o imediată reorganizare în al cărui cadru să capete glas meșterșugurile creșurilor noastre naționale și realizarea dezideratelor noastre practice.

Cu credința nestrămutată în Dumnezeu, în România visurilor noastre, în Regele tinereții și înțelepciunea Conducătorului credem că vom învinge.

Comitetul de reorganizare:

MIRCEA RUȘAVAȚ, Fac. de drept; SAVIN AUREL, Fac. de teologie; CAZACU DUMITRU din partea studenților refugiați, Fac. de medicină veterinară, MITREA IOAN, Fac. de litere; BULUCEA PETRE, MARINESCU MIHAIL, Ac. Comercială; MANESCU MANEA, Ac. Comercială; CORNEL PETRESIEVICI, Fac. de med. umană; STOICA MARIN, Politehnică; MIHALACHE IOAN, Academia de muzică; IOAN RADULESCU, Fac. de drept; ORESTE POPESCU, Fac. de drept; MIRCEA GEORGESCU, Fac. de litere; GONCERENCO ILIE, Fac. de drept; IONESCU GH., Fac. de drept; VERZEA EUGEN, Fac. de drept; BOTEZ CONST., Fac. de drept; GRIGORESCU ION, Fac. de drept; DASCALU ALEX., Fac. de med. veterinară; BARBULESCU TEODOR, doctorand în drept.

IN PREAJMA EXAMENELOR

Din nou sălile facultăților îmbracă haina solemnă a sesiunei de examen. Din nou în fiecare colț al facultăților figuri palide privesc uitate, inspre decorul de afară sau dinăuntru, pentru a nu vedea decât definiții, teorii, citate, etc. etc. câte facultăți atâtea decoruri, și câte decoruri atâtea obiecte de studii. Și nu-i de mirare, dacă mergând alături pe scara ce duce și la facultatea de farmacie și la cea de teologie, doi tineri deși se par în perfectă identitate de gânduri, unul își impletește gândurile cu burnenii de lace și „doze", iar celălalt cu oreze, arcade și secole patristice. Cât de mult îi aproprie fața și cât de departe îi despart gândurile...

Anul acesta însă cei doi camarazi vor păși poate mai puțin visători pe unda cursurilor și cu o mai ușoară transportare și uitare de sine.

Căci dacă altădată examenele erau acel minunat prilej de reconfortare intelectuală după un an de cercetare și inițiere în tăinuita de fiecare ordă de curs sau seminar, astăzi ele în locul fiorului de odinioară, capătă tristețea vremurilor grele care nu mai îngăduie exuberanța de ori.

Nu pentrucă tineretul universitar a uitat că trebuie să citească și să se pregătească pentru examenele, ce-l vor arăta drept conducător mâinei Nu, domnule care din stat cu toporcele în mână și toți cuponie, iar seara cu scufie pe cap și papuci în picioare asculți vocea „democrației" și în timpul unei partide de bridge te rostești sententios în problemele neamului și nu aranceri despre tineret în felul de mai sus.

Tineretul țărăc să învețe și fără să i se strige la carte. Totuși nu e impotriva acestor cuvinte care nici nu poate admite să i le strige cel care le spune, pentrucă uneori îl incomodează sau altcori îl impiedică dela mecanicele și mărunțele lui secateli de... conștiință.

„La carte" se strigă de mult și se va strige. Dar niciodată n'ăre să se poată spune că rezultatele examenelor vor inițiăș modul în care s'au ascultat sau au ascuțe strigăte.

Tineretul liber pe conștiință sa și neprihănit de tulemnuri străine de sufletul lui, va continua totdeauna să fie acelaș focar de știință și stegar al idealurilor neamului său, indiferent dacă i se va striga sau nu „la carte".

Și dacă în acest an atât sbucium și atâta durere i-a cuprins deseori gândurile dorind în ei de muncă și de studii a rămas aceiași. Inscrierile în examene vor fi aceleași zile de aglomerație și ostenșeală.

Fața tristă de astăzi va schița și împrăștie în aceste zile neagra atâtor tristeți și să lase larăși mânia și se scalde în razele stiinței.

Și într'un efort eroic tineretul va trebui să dovedească țării voinței sale, care este și binecuvântarea prezentului și-și ajutește sufletul în formulele neșterșiș ale adevărului.

Desigur tinere coleg că greu vei putea să păstrezi în mâine astăzi formulele pe care oamenii de știință le-au dat la tvesla pen

tru preamărirea minții omenești și nu pentru distrugerea viitorului. Greu vei putea să fixezi contorul civilizației într'o vreme când acestă notiune și-a pierdut nu numai sensul printre atâtea ruine și viețăș atâtor, dar în tot aspectul ei, nu reprezintă decât masca hidoasă a unei tiguri îngrozite. Tot numai prin acelaș efort puternic vei putea să vorbești despre dreptate, justiție, adevăr istoric.

Și cât de greu îți va veni să vorbești despre om și despre Creatorul lui, când vei vedea că tot ceeace nu trebuia să fie omul, aceea s-a grăbit să îmbrățișeze cu sinitorul Satanei.

Totuși iubite coleg, tu cu neprihănitele gânduri și iapteler tale va trebui să arăți că, deasupra tuturor sbucium ilor pe care mulți dintre cei ce strigă „la carte" îi le-au pricinuit cu atâta dăraște, păstrezi aceiași curată și caldă prietenie cu adevărul etern.

Iar mai presus de toate inaintea sufletului lărăș tânăr la flacăra gândurilor și iapteler celor ce-au așezat sufletul în altarul civilizației și credinței, fie nu case, fier și ruine...

Aprindeți deci singur sufletul, din flacăra acestui foc ce pâlpâie disperat, și luminează-ți astfel calea prin întunecimi vremurilor, pentru a-i putea aduce pătușori care nă-i dea larăș stăluciri de odinioară.

Astfel vei putea ști că este Dumnezeu, astfel vei putea ști că va fi dreptate, dragoste și pace.

Succes iubite coleg, căci de succesul tău atârnă viitorul neamului tău.

Aurel P. Savin

Chipuri dela noi

Țăran din Ardeal

Gravură de Tania Baillayre

Tineretul și Nația

Generalul care ne așteaptă

Mânați spre culmi de ideal care-s așa de inaccesibile lumii noastre căzute, chemați și chinuiți de problema care nu-și au rezolvare, obsedați de infinitul pe care nu-l poți atinge, alergători după razele soarelui, nebuni de viziuni sublime aceasta-i tinerețea în vremurile când sufletul neamului e liniștit, când pacea îți pune în mână cartea, când primăverile-ți trimit numai visuri, numai flori.

Când însă un crunt destin calcă barbar peste trupul Patriei, când haturile gem, când mormintele și frații în vaer chinuit îți trimit mesaguri unde vremi inourate, tinerețe din exuberanță și din visătoare devine flacăra, brați

Aga vremi frânțe tineretul României de azi. Totuși par'că în unele unei minți latine și a unui sânge dac, unii tineri visează cu credința că s'au născut numai să *pape* și să farmece nu știu ce privire, iar alții striviți de scepticismul unor trecute regimuri de abuz, cârtim, trăim fără entuziasm, trăim inutil ca niște poveri.

S'a pierdut oare sensul adevărat al cuvântului *naționalism*, s'a uitat oare ce înseamnă Unire în vremuri de mari incercări, în vremuri de răspântie?!

S'au făcut mari greșeli, desigur!

Din rândurile studențimii pornește insă neum cea mai emoționantă dar și cea mai hotărîtă scrisoare către generalul destinelor noastre.

Atâta minte, atâta suflet, atâta unire și atâtea pleptori cuirasate ne trebue încât această înțelegere, pornită din sânul studențimii, emblema inteligenții unui neam, este cea mai reconfortantă pagină a vremii.

Tineretul poartă în suflet critica amară a unor regimuri trecute, dar știe că cei care a suferit pentru el cea mai cruntă umilință și cei mai cruci calvar în timpul acestor regimuri, când știe că pentru lui înfrângă nu e este decât o incandescentă părtie de lumină, o flacără care se consumă permanent la căpătâiul unui neam lovit, nu va putea minți, nu poate fi tiran.

Tineretul poate fi dur dar nu poate fi nesincer, nu poate fi nedrept!

Dacă în trecut un ministru avea în spate un Iidan sau un escroc și se linea, tineretul știe să sub generalul Antonescu nu se cădea!

Tineretul știe că Generalul erou al patriei și martir al cinstei acceptă cenzura albă și colaborarea tinereții

Tineretul știe că patria, în vremurile de azi, nu-ți oferă subiecte retorice ci prilej de faptă!

Categoric, cinstit, dârz, tineretul, în jurul Generalului, e pe drumul Nației și așteaptă semnele!

D. CAZACU

MEMENTO

Incrustări

Un nătărăn arogant și nevoinic, nastrean cătănie pe coama ridicată ambițios a unui mărțoage incurabil bolnavă, își permite să facă aprecieri și să dea sfaturi în numele studențimii majoritare și inteligatoare!

Nerodul acesta care ofensează grosolan și al cărui certificat de aprecieri și înțelegere poartă pecetea insuficienței cerebrale nu are firește nici o legătură cu freamătul și aspirațiile tineretului academic.

Și pentrucă bietul ucenic — dintr'o casă de slăbănă reputație — suferă de o izolare cronică și pentrucă manifestă o savuroasă deficiență de logică și de bun simț nu ar putea avea nicio discuție.

Prima „Clinică de drept" din lume

De curând a fost inteneiat la Milano prima „clinică de drept" din lume. Scopul acestei noui și unice instituții este de a pregăti pe licențiații în drept, pentru profesia lor, printr'o serie de cursuri și lucrări practice ce durează trei ani și tineretesc perioada de stagiu a viitorilor avocați.

Ce și învățământul medical nou „Clinică de drept" va da posibilitatea tinerilor licențiați să se specializeze sub direcțiile unor avocați profesionizați, alegi printre cele mai strălucite elemente ale baroului italian, și cu ajutorul unor metode riguroase științifice, pe temeiul unor cazuri concrete luate din viața judiciară de toate zilele.

Materialul de studiu va fi furnizat deci de către cauze civile care cer asistența judiciară și de câte ori cauza în care normatul nu este adăstat de un apărător ales de el. Avocatul și asistentul îșl vor oferi în acea cas servicilile gratuit.

Cauzele civile și penale vor fi soluționate sub exclusivă răspundere a avocatului și a asistentilor căi cu concursul depinde astfel „pe viu" cu noua lor profesie.

BIBLIOTECA CENTRALA DIN PRAGA A IMPLINIT 50 DE ANI

Anul acesta Biblioteca Centrală Comunală din Praga împlinește 50 de ani de existență, 1891-1941.

In mod deosebit Biblioteca Centrală comunală din Praga s'a dezvoltat începând din anul 1920, când 38 de comune au fost incluse în raza Municipiului Praga. In anul 1928 s'a terminat și marea clădire a Bibliotecii, donată de Casa de Asigurări Comunale din Praga.

Multe din cartierele pragheze și-au avut bibliotecile lor proprii încă din a doua jumătate a secolului al 19-lea cu câte exemplare. Smichov, de exemplu, din anul 1860. Karlin din anul 1862, etc. Praga centrală a inființat prima bibliotecă publică în anul 1891, după războiul mondial au fost imediat înființate câteva noui biblioteci. La sfârșitul anului 1921, când a intrat în vigoare legea de unificare a Pragei Mari, 21 de bibliotecă periferiile ale orașului posedau 82.000 de volume, iar cele 2 cartiere centrale avea în cele 7 biblioteci ale lor 180 mii de volume.

PAGINA ACEASTA INCHINATA STUDENȚIMII

apare în fiecare numar al ziarului nostru

Manuscrisele vor fi trimise pe adresa redacției Str. Popa Petre 42 Et III

Doi mari scriitori : unul german altul italian - despre războiul patriilor lor de azi

Gerhart Hauptman : „Adevăratul european pe pământ poartă războiul pentru dorul de pace"

Marele scriitor german Gerhart Hauptmann și-a rostit opinia asupra actualului război.

Cu hărtănul scriitor își dă părerea foarte rar asupra problemelor actuale, fiindcă mai mult greutatea scriitorului său.

El aminteste că Tacit. a numit țara germană inferioare și bogată: „o imensă și sălbatică pustietate, fără cultură și complet izolate".

Gerhart Hauptmann
Desen de Silven

Totuș acea asa numita lipsă de cultură în care trăiau triburile germane în condițiuni grele de viață, corespundea unei culturi interioare a caracterului.

Nici unei țări nu i s'a îngreunat atât de mult viața ca acelei germane. Dar, tocmai în acest adevăr ar sta bogăția țării germane și a felului său de viață.

Se observă la acest octogenar, care a trăit în viața lui esența transformări — este mai mult de o jumătate de secol de când au apărut primele lui drame sociale, o mândrie discretă ce se poate vedea azi la multi germani: mândria pe țara lupte milenare pentru existența națiunii germane, pentru că această lupta a fost terminată aga de strălucit.

Scriitorul mărturisește în Oku-Inlocuente moartea în sufletele noastre. Calul năprasnă care târăsea din sângele lui Gorgo, să nu fie un semn al renașterii germane? Și vă mai simți spirit german trăiește și în timp, pe care eu la vârsta mea nu-l mai pot năzăjdui.

Scriitorul Hauptmann mărturisește și în legătură cu pacea, care lumea rătăcită, pluteșe deasupra locului unde pământ mai ori trăiau și se bucurau, și lăsarea visuri și sufoarea îmbrăgeri.

Pe stâlul blocului de cărți se camerelor amuțite, într'o clipă, din

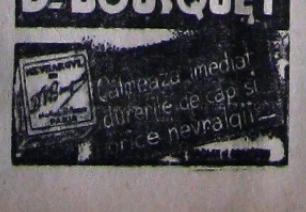

ACI A FOST CARLTON...

Nu vi s'a părut niciodată, mergând prin fortele bulevardului Brătianu, că în locul unde a fost blocul Carlton, e un cimitir? Mocanuș ... cele de fier, și brațele intinse des... addăsuri spre cer, rămase acolo ca o mărturie a zădărniciei noastre, și al asemuit-o niciodată cu o cruce imensă și strălucind lăsiștea unor trunuri de pădure, pentrucă scoasă este omenia.

Inșă tot așa de netăgăduit este că nici un om n'ar putea decide din mărăcinii și din drupinile, numai rămasuri pământului, fenomenele și faptele.

„Noi trăim interiul răului decimat. Dar stăm în fața acestui fapt implinit, asemenea Spartanilor în apogeul lor. Noi am trecut prin creștinism și nu vom lăsa niciodată să ni se ia din sângele nostru cea mai frumoasă etică. Herder și Goethe cari treceau peste această dogmă și cu dânșii filozofii noștri nemuritori întrebuințau pentru această, expresia „umanitate". Războiul care la Sparta era un scop, nu este luat și pentru noi. Pare paradoxal dar adevărata european de astăzi poartă războiul pentru dorul de pace".

Pretuitdeni în viață omul este inlăntuit de Gorgo cu capul tăiat și păru șerpuit. „Pe zaiele lui Achilis era desenat acest Gorgo, care nu aperie pe Hector. Nu ne rămâne nimic altceva decât de a infrunta viața cu un cerului acestuia".

Dar poporele nu ar existia mai departe dacă pentru toate acestea n'ar fi o mângâiere. Soarele mai strălucește în viață și la rel atua ... moartea în sufletele credinței cu filantropia, religia cu etatismul.

In vescul al XVIII-lea a avut loc revoluția industrială, pornită din Anglia, care a dat naștere capitalismului și tiraniei cârdășilor plutocratice, cu totul în paguba Italiei, țară agricolă de meșteșugari și resurse modeste. In vescul al XVIII-lea au avut loc revoluțiile americană și franceză care au creat mitul democrației impotriva milenarei tradiții italiene, democrație ipocrita și iluzorie care, puțin câte puțin s'a preffăcut în despotismul oligarhilor financiare, despotism domoliit cri inrait de o deșănțată anarhie plebee. In vescul al XVIII-lea, ... revoluția romantică care a condus la o artă cu totul prea ... clasice ce a făcut mărirea și gloria Romei antice, precum și a Renașterii italiene.

Toate revoluțiile acestea, dacă ne dăm bine seama, au pornit din lumea anglo-saxonă și toate au fost în paguba Italiei. Parisul a pus piedici Florenței; prestigiul Londrei a coborît pe cel al Romei; Marele Orient a încercat să la locul Bisericii romane, parlamentele apăreau ca mojenilori și bisericiștii, falsul stil gotic tăgăduia pe Brunelleschi și pe Palladio, Virgil era detronat de Ossian și Petrarca de Young. Războiul actual este dus impotriva respingătoarei comedii democratice, contra brutalității plutocratice, impotriva forțelor

Giovanni Papini : „Actualul război al Italiei este prima dovadă a misiunii ei europene"

Războiul pe care Italia îl duce în momentul de față alături de Germania este una dintre primele dovezi ale misiunii noastre europene. Italia a înfruntat în mai multe rânduri (în 1848, în 1859, în 1866 și în 1915) puterea lui Imperiu habsburgic, dar din pricini care o priveau numai pe ea, ca să-și reintemeieze unitatea, pentru a strânge laolaltă toate provinciile, italiene prin dreptul divin, prin geografie, prin grai și prin cultură și civilizație. Astăzi, însă, înfruntă pentru prima oară Imperiul englez, mult mai puternic de cât cel austriac, și nu numai pentru interese și motive personale.

Unitatea Europei, după cum s'a mai spus, nu poate fi înfăptuită de la o zi la alta, printr'o minimă datorită virtuților sau noroc... ci treptat. Mai întâi, cum este și firesc, trebue înlăturate piedicile. Cea dintâi și mai mare piedică este hegemonia Imperiului britanic. Impotriva căreia s'a ridicat Italia încă din 1935 cu o îndrăzneală a smintit cu nesăbuită și chiar nebunească.

Anglia, care este comitetul de conducere al unei asociații intercontinentale pentru exploatarea planetei, nu are simțământe și teluri europene. Ea s'a împotrivit totdeauna la orice încercare de hegemonie ce ar putea duce la o atare unitate. S'a împotrivit cu dârzenie Spaniei lui Filip al II-lea, Franței lui Napoleon I. sau după cum i se împotrivește acum Germaniei lui Hitler și Italiei lui Mussolini.

In Europa ca pretutindeni, ea nu vede decât clienți de stors, satelîți cărora să le poruncească, slugi de jertfit, mercenari de mâcelarii. „Dobîrea" sa pentru Natiile mici nu ... ca ... alteva de cât spaima de cele mari, adica de Natiile care ar putea sta în fruntea unei Federații continentale — treaptă necesară a unității — și să-i pericliteze astfel poziția de stăpână atât de puternică și securitatea.

Societatea Natiilor octroiată de Marea Britanie, n'a fost decât o societate de asigurări pentru această poziție de stăpână atotputernică și securitate. Nedreptatea societate care pe drept a dat faliment. Când Italia prin ... mare, luptă impotriva Anglei, impotriva hegemoniei ei, nu lupta numai pentru interese proprii, ci și pentru binele Europei.

Războiul actual pe care îl duce Italia impotriva Imperiului englez este un război imperial, nu imperialist. Italia și-a intemeiat un nou Imperiu, deoarece istoria și geografia îi acordă din plin acest drept, dar nu numai de dreptul prestigiului și cu atât mai puțin din lăcomia câștigului. Italia a luat sub scutul său țări ... poate lăsate în voia soartei, aproape în stare de barbarie, cum erau Siria, Abisinia și Albanie, unde a adus și aduce cu preț ... nor mari jertfe, toate elementele unei adevărate civilizații: drumuri, căi ferate, lucrări de îmbunătățire a pământurilor, canaluri, construcții civile, acoperiș industriale, școli. A adus medici și medicamente acolo unde nu se cunoștea decât tămăduirea vrăjitorului și leacul babesc, a creat câmpii roditoare, acolo unde nu erau decât mărăcini și grămezi de pietre, a adus ingineri și profesori, acolo unde domnea sărăcia, lepra și promiscuitatea.

Italia și-a asumat deci cu sfiosim grensus sarcina de a aduce propășirea materială și intelectuală ținuturilor cucerite. Opera sa colonială, după cum ș'ite toată lumea și după cum o dovedesc cifrele statistice, nu inseamnă exploatare, ci jertfă. Cucerirea Imperiului, apărarea Imperiului nu sunt acțiuni pornite din ego ism, ci din cel mai curat altruism. Nu suntem, așa cum sunt vechile popoare imperialiste, un popor de iezuiți și de exploatori, ci un popor civilizator.

Italia — soldată cea din urmă și nu din vina sa — a fost nevoită să se mulțumească cu fărâmițurile aruncate de celălți mai norocoși și mai violenți; a fost nevoită să se mulțumească cu ținuturi sărace, unde trebuia să muncească fără preget și să chelluiască o groază de aur și unde era putin de câștigat. In Africa, de la 1885 până azi, Italia a jertfit mii și mii de vieți omenești, a risipit zeci de milioane, fără să fi dobândit până acum nici ... mai mică compensație pentru supraomenestile ei sacrificii.

Țară săracă, Italia și-a inchinat întreaga ei trudă propășirii și civilizării țărilor sărace. Italieni, țară de soldați și de țărani viteji și dârzi, i-au revenit ținuturi munțoase și pustiuri, pământeri care pentru a putea fi cucerite și cultivate au cerut mai multe jertfe de cât celelalte și produc mai puțin de cât ele, care cer mai mult de cât celelalte, sânge, trudă și bani. Numai viitorul — și un viitor nu prea apropiat, va justifica în ordinea practică și economică, nemărginitul nostru sacrificiu.

Războiul actual pe care îl duce Italia impotriva Anglei este pornit și din rațiuni spirituale. Este dacă privim cu băgare de seamă, revanșa veșnului al XX-lea impotriva celui de al XV-lea. Până în vescul al XVIII-lea Italia și-a păstrat cei puțin în parte, hegemonia intelectuală în Europa. Cu vescul al XVIII-lea începe să apară și se săvârșesc toate elementele din care s'a născut asa numita „civilizație modernă", care, în mare parte, era opusă Italiei, și s'au implinit în afara și impotriva ei. In vescul al XVIII-lea are loc revoluția iluministă, care inocuește creștinismul cu deismul, Bisericii catolice cu masoneria, mila și dăruirea cu lăcomia, ... și spiritului iudaic, contra ultimelor degenerări și putrefacții ale romanitismului. Este revanșa dea ... și valorilor italiene impotriva răsmeșilor anglo-francezi din vescul al XVIII-lea, cu alte cuvinte, un răsoi pentru o reintoarcere la primatul civilizației noastre.

Orice italian sa aibă în minte cesace ție și trebuie să ș'ite orice Italian! Adică: acest război nu e un război pornit din toane ori din spirit de aventură, nici un război dinastic ori de partizani, și un război de ... și care nu mai pot suferi nici o amânare; un război impus de bolnava sgârcenie și de fărtănica încălcare a drepturilor noastre de către popoarele ce stăpânesc două treimi din pământurile și bogățiile lumii; un război al popoarelor pe nedrept jertfite impotriva popoarelor cu privilegii intemeiate pe nedreptate; un război pentru o mai dreaptă împărțire a bunurilor din Europa și din celelalte continente. Război, cu alte cuvinte, dus de popoarele muncitoare impotriva popoarelor de rentieri; de revoluționari contra conservatorilor; de buni europeni impotriva cosmopoliților; de popoare puternice și numeroase contra celor moleculare; al viitorului impotriva trecutului.

GIOVANNI PAPINI

Muzee care nu există
Acolo unde au trăit Olimpienii...

Reportaj nostalgic în hărmălaia cotidiană a Bucureștilor

Destinul omului nemuritor este de a rămâne în cărțile didactice, în conferințele profesorilor sau chiar și în amintirea veacurile și în pomenirea pagini gazetelor.

Destinul caelor în care au locuit și a se sfârșe în uitarea generală și arăterii ale o piatră spune anul în care a locuit secolul și anul când a murit. Atât.

Praful se așterne, cad literele aurite, îngălbenesc peretii și ruinele năvălesc grăunile.

Sub copacul care a umbrit acum 50—100 de ani câpul pieptănat al cutărui pictor sau scriitor de genin bătrânile s'au inalțat ca o ofensă și totul s'a cufundat în uitare.

Când pasul te duce uneori pe distinsele unor astfel de locuințe ia cu surpine de nostalgia trecutului și mintea deapănă amintiri.

Am trecut prin fața unor astfel de case, am citit stăbăsind inscripțiile pe marmura bătută de ploi și de vânturi și am început să visez.

AICI A LOCUIT TITU MAIORESCU

Destinul omului nemuritor este de a rămâne în cărțile didactice, în conferințele profesorilor sau chiar și în amintirea veacurile și în pomenirea pagini gazetelor.

Aici a rămas Luchian în clipele lui de fericire și dincolo Maiorescu, Caragiale, Negruzzi.

SI ALTELE PE CARE NU LE ȘTIE NIMENI

Dar mai sunt altele pe care ... o placă de marmură nu le indică.

Mihail Cornea a murit anii trecuți ... Dumitrescu, pe General Berthelot a murit postul, prozatorul și dramaturgul ... talent, Gemi Zamfirescu ... tânăra ... Mortier a trăit aproape de greerii noptilor ... cu un cavaleric, Emil Gârleanu.

Dar sunt nenumărate casele pe care am trecut în viață ... cu care i-am uitat astăzi. Nenumărate sunt aceste mazee ale amintirilor pe care nu le poate acerbă ... civilizatie și nici le uităm.

Pe alte meșteșugari în Bucureștiul ... o mulțime de ... Profesorul D. Guști — O carte despre Bucureștiul bătrânesc — Problema continuității vieții de C. Antoniu Baletă. — Mozarte artiștilor Agiala Prutean — Expoziția de pictură a ... Emanoil Bucuta: Dunărea Românească; Volf von Alchelburg: Paul Ernst și renașterea tragediei în Germania; Paul Lahovary: Monografia orașului Sibiu; Dorin Sperantia: Bilmul.

REVISTA REVISTELOR. NOTE

Insemnări despre opera d-lui Al. I. Odobescu; Alexandru Macedonski — Noul president al Fundației Regale Ferdinand I din Iași. D. Profesor Petru Bogdan — „Problema Sociologiei" de Profesorul D. Guști — O carte despre literatura bizantină — Problema continuității vieții de C. Antoniu Baletă. — Mozarte artiștilor Agiala Prutean — Expoziția de pictură a ... Emanoil Bucuta: Dunărea Românească; Volf von Alchelburg: Paul Ernst și renașterea tragediei în Germania; Paul Lahovary: Monografia orașului Sibiu; Dorin Sperantia: Bilmul.

Revista Fundațiilor Regale

A apărut „Revista Fundațiilor Regale" Nr. 3 (Martie) 1941, anul VIII, cu următoarea cuprins:

Basil Munteanu: Scurtă și interesantă cunoștință literare; Maria Tănăsescu: Caliban; Ion Sân. Giorgiu: Spiritul german în literatura română; T. Argheșu: Un psalm; N. Petrașcu: Carmen Sylva; Emil Botez: In pragul lerei; Mihail Ceiarianu: Turnirul; Georgescu: Jean Racine: Mitrile (traducere de Emil Gulliani); Al. Iordan: Privire fugară asupra operei Carmen Sylva; Guillaume Apollinaire: Maria (traducere de George Demetru Panț); Al. A. Philippide: Imbrățișarea mortului (II).

COMENTARII CRITICE

Perpesicius: Jurnal de lector; Al. Dima: Ideile estetice ale lui Vasile Pârvan; D. M. Pippidi: Incercările criticii literare la Grecii; Vladimir Streinu: Introducere la opera lui Calistrat Hogaș; Serban Cioculescu: Un nare nedreptățit: I. Codru Drăgușanu (II).

CRONICI

Emanoil Bucuta: Dunărea Românească; Volf von Alchelburg: Paul Ernst și renașterea tragediei în Germania; Paul Lahovary: Monografia orașului Sibiu; Dorin Sperantia: Bilmul.

REVISTA REVISTELOR. NOTE

Insemnări despre opera d-lui Al. I. Odobescu; Alexandru Macedonski — Noul presedinte al Fundației Regale Ferdinand I din Iași. D. Profesor Petru Bogdan — „Problema Sociologiei" de Profesorul D. Guști — O carte despre literatura bizantină — Problema continuității vieții de C. Antoniu Baletă. — Mozarte artiștilor Agiala Prutean — Expoziția de pictură a ... Emanoil Bucuta: Dunărea Românească; Volf von Alchelburg: Paul Ernst și renașterea tragediei în Germania; Paul Lahovary: Monografia orașului Sibiu; Dorin Sperantia: Bilmul.

Cele zece precepte ale artritismului

1. ...
2. ...
3. ...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. Pentru o ... URODONAL ...

Dr. L. G. GUIGNOT

URODONAL
Este prescris de Corpul Medical al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale

URODONAL
CONSERVĂ SĂNĂTATEA

LA FARMACII ȘI DROGUERII

ESTE UN PRODUS CHATELAIN MARCA DE INFRIGIDER

Cu inima lângă studenţi

(Urmare din pagina I-a)

mari lumini, să vidie, în casa aceasta, toate ghirlandele unei ale Hidelberg pentru tineretele lor despărţiri...

Şi este aici o mare experienţă trăită... Este una care continuă.

*

Dar este o experienţă mai a les pe care Statul nostru, în rosturile lui de azi, va trebui el însuş s-o facă. Tineretul este o singurul sâmbet care nea mai rămas — oricât de trist! Din ineerza lui privire totu, din aşteptarea lui parcă fără bolţar — el va trebui cât mai curând hotărît, va trebui să ne fie redat. Să stergem pe frunţea lui — pe inima lui să şterpem o lacrimă vecie!

Am văzut un prim efort care n'a fost posibil — şi ştim puţin secretul acestui „accident", al acestei înfrângeri.

Dar să fim bine atenţi. Tineretii acestia de eri am vrut-ineică şi azi fugi. Infrânţi, şi nu sunt încă în acele stări pierdu-te în care sa nu mai primească nicun cuvânt şi să nu mai auzi nicun zăbuc în jurul tău... Sa fim atenţi însă, fiindcă nimic n'ar fi mai uşor decât să-şi vedem ei pe dânşii tot atât de căzuţi! Ceea mai palidă îndoială ar fi de a-i simţi — şi unii chiar — a unei mincuini ar putea, sunt sigur, în condiţiile de azi, să surpe şi şă prăbuşească tot!

Este astăzi, tânărul nostru, materia cea mai delicată — este sufletul cel mai activ şi sensibil... S'au făcut atâtea vane discursuri, atâtea zadarnice fraze în tânărul nostru a fost de atâtea ori îmbrăcat în veşmântul strâmt al unor formule atât de improprii, încât noi astăzi aproape că nu ne mai regăsim.

Am văzut şi arătăm cu un cuvânt, pe acest pământ de durere, locurile cele mai tinere unde sămânţa poate rodi, — dar unde so suferi oricât mai mult, unde toate febrele bat. Să arătăm într'adevăr, cu acesti tineri, centrele vii ale Naţiei—dar lăsând ele desigur, marea dăruire, conştiinţa, inafta vecha a Conducătorului care va şti să găsească drumul celor mai sigure ţinimi.

Lăsăm timpul să ne confirme. El nu poate fi decât foarte apropiat. Este timpul care va în semna, fără îndoială, toată nesurecţia noastră de azi.

TOMA VLADESCU

Pentru vindecarea lor

Au venit de curând atâţi domni solemni să ne expuna în perfecte fraze funcţiunile „clasicismului" pentru refacerea unui suflet atât de străin şi să ne mai dea un şiţu ce alte soluţii de rigoare şi disciplină... Dar de asta e vorba acum? Bieţii eruditie de vechi oameni politici, înţărcaţi sau răţăciţi în „afaceri" de psichologie şi spirit... La căpătâiul unui moribund, noi ne găsim să vorbim astăzi de nu ştiu ce fermecată convalescenţă, lângă o exaltată Mediterană — la care mai întâi va trebui totuş să putem ajunge!

Pentru ceasul acesta însă, suntem să mângâiem frunţica unui bolnav — şi e vorba de primul oxigen pe care îl dăm! Pentru aceşti tineri atunci noi am vorbit de iubire, de sinceritate, de un perfect adevăr. Am arătat cât efortul care nu a fost cu puţinţă ieri — ni se pare dimpotrivă foarte posibil azi. Am mai spus deopotrivă, CĂ UN EST BUN SAU RĂU. BINE SAU RAU FACUT. ESTE PROPRIU SA AIBA PENTRU ZIUA DE AZI CONSECINŢE INCALCULABILE — să hotărască şi să determine totul. Noi nu vom mai face astăzi unitile fraze, nici nu vom incerca un cântec steril, dar ni se va îngădui să ne spunem cuvântul în concluzia unei lungi experienţe făcute pe viu — acest timp tulburat în care de atâtea ori ni s'ai dat să vedem un tineret deopotrivă admirabil şi deprimant.

Afirmăm astfel că din clipa în care tânărul de azi ar mai surprinde o singură abatere numai, sau altă depărtare de această perfectă lumină fără de care el nu mai poate trăi, atunci totul ar fi cu siguranţă pierdut!

N'am mai avea în faţă atunci decât o altă lichea, de numai 20 de anii, o tânără secătură uşor convertită la toate căderile vieţei — sau atunci desigur numai un răzvrătit, un teribil spectacol de anarhie şi de demanţă, un tânăr om îngrozit pentru care n'ar mai fi decât să se sparţă în ţăndări toate altarele Ţării!

Dezordinile de azi...

Noi am privit pe aceşti tineri... Ambroarea lor care ne intreabă! Am văzut frenetica lor aşteptare — iar sufletul lor deschis ne ofoarâ... Ei nu au mulţumire nici azi! Sunt poate atât de grăbiţi — şi au poate atâta dreptate să fie grăbiţi! Ei au venit să ne spună alte dezordini — şi adeseori să ne arate palpabile documente pe care noi insine nu le-am putut contesta.

Le-am căutat atunci privirile indecise... I-am văzut zdruncinaţi şi par'că, de atâtea ori, acelaş râs amar incerca să le strâmbe figura... Sunt clătinaţi de vântul greu al unei vieţi care nu se aşează atât de uşor!

Dar noi îi prindem de mână... Nu, totul nu este pierdut! O zi, alta, totuş, incepe... Tineri bieţi, cari izbuţiţi atâta de gren şi mai „credeţi", gândiţi-vă totuş că stăpânul, de cele mai multe ori, n'ajunge uşor să conoască tot ce face sluga dela bucătărie! Aş vrea atunci să recziştaţi la inclinarea care v'ar face să credeţi — dar care mai ales vi se şopteşte, ştiu bine! — că Generalul ar avea el insuşi răspunderi în una sau sau altă din atâtea dezordini pe care vi se întâmplă să le vedeţi.. Există aceste dezordini — există încă — pe cele mai multe le cunoşi şi le ştiu! Dar în această tranziţie este posibil ca Generalul el insuş să nibă slugi netrebnice la periferia acestei vaste gospodării care este aparatul nostru de stat... Şi slugile astea, dece le are? In desfăşă grabă, va fi fiind probabil numai ce a găsit.. De ce le fine atunci? Dar nu sunt decât esteva lani — şi în timpul ăsta atâtea evenimente s'au precipitat!

Dacă ar fi să vedem totuş o durată inexplicabilă a acestui provizorat, şi dacă tranziţiasta ar ajunge să constiue insuş sistemul ordinei noui care ni se propune, atunci desigur întrebările de azi s'ar găsi legitime — şi noi insine am fi alături de D-voastră să ni le punem. Iar dacă nu le-am putea scrie aici, sunt convins totuş că ni s'ar îngădui să tăcem. Cum am făcut sub Armand Călinescu — dar tăcerea aceasta fără îndoială, ea insăşi nu ar vorbi mai puţin!

—Mă întrebaţi astfel, buni prieteni dela Constanţa—... cari mă ameninţaţi să mă „CHINUIŢI" cu întrebări, şi eu vă rog s'o faceţi de câte ori veţi socoti necesar — mă întrebaţi într-adevăr ce rost mai aveam în tribuna publică, la 10 Mai, acesti sunt-ceşti demnitari, aceşti Arge-toiaşu sau Lupu, atâţia alţii, şi cu un singur cuvânt toţi aceşti îndezirabili „strigoi" cum noi insine a trebuit să-i numim...

La drept vorbind, v'as mărturisi că nici eu nu prea ştiu bine ce căutau... Desigur aceşti domni ar fi putut să nu se mai ostenească — şi ar fi rămas mai decent acesa să-şi facă sonetele şi bilanţul! Dar nici nu ştiam că au fost... Poftă lor de parada — paradă rimeaza cu pradă! — nădăjduim totuş să le fie mai amplu satisfăcută, iar la procesul dezastrului lor, vom cere şi noi desigur, în altă tribună, locurile care ni se cuvin.

Ce căutau însă ACUM? E desigur o interbare care se pune — ea nu ar permite totuş concluzii catastrofale...

*

S'ar putea însă în adevăr ca această mare prefacere, revoluţia lentă pe care-o trăim, să aibă ca insăşi condiţiile ei de supleţe — dar am vrea să spunem mai ales că străbatem astăzi ziua mare a unei aşteptări care va trebui să ne aducă răspuns.

Noi nu luăm desigur pe nimeni în braţe. Totul este sub sacru beneficiu de inventari Dar când de cele mai multe ori

Chipuri de Romance

Pentru o nouă lege a presei

Uniunea Ziaristilor Profesionişti sesizată de fapta unui institutiu unei comisiuni de puritţi, care urmează să redactezo o lege a presei, a invitat societate asemănă de presă să participe la un demers colectiv pe lângă Conducătorul Statului.

Aceasta din dorinţa profesionişti. ca ziaristul romănesc de a colabora cu autoritatea în vederea organizării presei pe baze tehnice în noul Stat.

In acelas scop Uniunea Ziaristilor Profesionisti a redactat un memoriu în care sunt expuse doleanţele profesionale şi posibilităţile ca ele să fie rezolvate printr'o nouă lege a presei.

„Istoria mişcării fasciste" de GIOACHINO VOLPI

Versiunea romănească, sobră şi justă — o datorăm d-lui Giuseppe Sabarese — un tânăr de merit, care inaugurează cu vrednicie ne-tivitatea pe domeniul cultural italo-roman. D-sa adaogă cărţii o multime de adnotări preţioase, care lămuresc cititorului roman o nele date ale istoriei Italiei, dea chiaindu-i orizontul lecturii.

Parastasul şi Comemorarea lui Octavian Goga la Curtea de Arges

Implinindu-se 3 ani, dela săvârşirea din viaţă a lui Octavian Goga, s'a oficiat Duminică 11 Mai ora 11. un parastas, la biserica Sf Gheorghe din localitate, unde odihnesc osemintele primilor voevori Basarabi, intemeietori de ţară şi dorm somnul de veci. Iau pe ritorii: dinastiei, independenţei, regalităţii şi unităţii neamului romănesc.

Serviciul religios a fost oficiat în prezenţa Prea Sfinţiţiului episcop al Argeşului Dionisie Erhan de Pr. Gh. Popescu, Pr. Mihail I. Chiţiţă directorul Seminarului „Neagoe Vodă", Pr. Luca spiritualul Seminarului şi Pr. dac. Iordan Niculescu, dela catedrala episcopiei.

Răspunsurile au fost date de corul seminarului.

Au luat parte la această pioasă solemnitate; av. Pion Constantinescu fost deputat, avocat Florian Constantinescu fost prefect, pr. Mihail I. Vasiliţă fost primar şi preşedinte al funcţionarilor tiraţi din Moldova, avocat Alin Constantinescu, avocat C. V. Ştefănescu, avocat Gh. Gheorghiu, fost senator, dr. Frăţilescu medic şef al spitalului, prof. Mihail Hovie, ing Teodorescu cu d-na, Pr. I. Marinescu consilier eparhial, prof. Leca, prof. N. Duţeanu, d. prof. Andronescu, d-na prof. Radomirescu, d. dr. Hentescu, inspăţitor Preda d. Munteanu funcţionar C. A. M., Mateescu grefier şi alţi intelectuali de sea mă din oraşul şi judeţul Arges. O mare mulţime de săteni şi satence.

După serviciul religios, a luat cuvântul, av. avocat Florian Constantinescu, care a arătat rolul politic a lui Octavian Goga, alături de patriarhul naţionalismului romănesc d. prof. A. C. Cuza, şi insemnătatea legământului făcut în sfânta mitropolie a Moldovei de cei 2 apostoli ai neamului.

D. prof. Mihail I. Vasiliţă, a vorbit despre activitatea literară şi poetică a lui Goga, în care se oglindeşte ideia iredentistă. Cu drul şi apele, câmpia şi toată firea sunt tovarăşii de suferinţă şi de luptă a poetului. Pozitia lui nu e senină şi frământată ca şi sufletul său.

El aparţine nu numai trecutului, ci mai ales viitorului. Testamentul literar şi politic a lui Goga, adut cu lacrimile fraţilor noştri de dincolo de Mures, trebue să fie călăuza tuturor romănilor care cred neîncetat, în reînvierea neamului romănesc.

ROMÂNII DIN JUGOSLAVIA

Dintre ţările din Sudul Dunării, jugoslavia deţinând cel mai mare număr de romăni în masă compactă. Ei se aminteso în tot cursul istoriei; în izvoare istorice bizantine (Rekovmenos), (Vardani), sârbe, etc.

Numărul locuitori romăni este foarte mare dar sârbii nu recunosc oficial decât 231.068 suflete în 1921 iar în 1930 nu publică nici o cifră cu privire la ei.

Romănii sunt răspândiţi în trei regiuni:

1. *Regiunea Valea Timocului* (Craina sau regiunea dintre Morava şi Timoc). Hărţile stenografice (Weigand), (Cvijici-sârb), (Milcov-bulgar), etc., arată aceasta regiune compact romănească.

Celebrul profesor *Gustav Weigand* dela Universitatea din Leipzig iată ce spune relativ la aceasta populaţie din Craina: „Populaţia din Craina — colţul cel mai muntos Nord-Estic al Serbiei — este romănă. Această regiune nu numai deocamdată este la adâncpost de orice slavizare, dar chiar se constată o tăutare considerabilă a elementului romănesc". (Globus 77, 267—268).

Profesorul bulgar *St. Romansky*, în cartea sa *„Romănii dintre Timoc şi Morava"* (Sofia 1906), scrie referitor la Craina că „Elementul romănesc alcătuieşte aproape trei pătrimi din totală populaţia şi că „Cele trei plăşi Nord-Vestice Dolnmilanovaţ, Cludova şi Bărza Palanca, sunt aproape exclusiv romănesţi. In cea dintâi nu este nici un sat curat sârbesc. In cea de a doua numai unul — Petrovo sau Craleval — populat acum vreo 60 de ani de munteni negreni din Oltenia; iar în Pirlicu, Mircovici şi Pacovici, asemenea şi în a treia numai un sat Stiubic (1956 loc.)".

Profesorul bulgar găseşte în 1916, aproape 200 sate (196) romănesţi, după cum urmează:

Jud. Negotin 60.000 sau 69%.
Jud. Poţarevac 73.000 sau 35%.
Jud. Zaicev 33.027 sau 44%.
Jud. Cupria 14.808 sau 23%.

După profesorul bulgar, numărul acestor romăni trebue să fie în 1920 cam de 212.405 suflete.

NUMARUL REAL AL ROMANILOR DIN VALEA TIMOCULUI-JUGOSLAVIA

Profesorul italian *Atilio Tamaro*, este acela care ne evaluează exact: 500.000 romăni. Această evaluare concordă cu anchieta prin elementele locale romăneşti întreprinsă în 1908, când romănii se distribuie astfel:

Morawska	330.528
Dunawska	68.642
Drawska	5.768
Zetska	2.145
Total:	407.123

Considerând sporul natural, astăzi numărul lor este acesta:

Morawska	380.100
Dunawska	79.002
Drawska	6.653
Zetska	2.466
Total:	468.210

2. *Romănii din Banatul Jugoslav.*

Ei se află pe teritoriul din Nordul Dunării, pe care sârbii l-au luat dela Austro-Ungaria, după sfârşitul mondial. In 1921, statistica sârbă răsea numai 99.500 romăni, ceasce înseamnă, socotind sporul natural, că azi ar trebui să fie de 90.380.

In realitate numărul lor este potrivit relaţiei elementelor locale de 130.000, ceasce este de cresut dacă ne sprijinim pe statistica ungurească din 1910.

3. *Macedo-Romănii.* Ei formează a treia grupă. Numărul lor se ridică la 100.000 suflete.

NUMARUL TOTAL AL ROMANILOR DIN JUGOSLAVIA

Ei este impunător:

Valea Timocului	468.210
Banatul Jugoslav	130.000
Macedonia şi restul Serbiei	120.000
Total:	718.210

STAREA CULTURALA A ROMANILOR DIN JUGOSLAVIA

Primul grup, adică aproape 500 de mii de suflete de romăni n'are nici o şcoală şi nici o biserică; grupul al treilea şi-a văzut şcolile şi bisericile închise de către sârbi, după războiul mondial când Jugoslavia a intrat în posesia regiunii pe care se află; grupul al doilea are un număr mic de şcoli şi biserici pe — baza convenţiei romăno-jugoslave din 1931.

Romănilor li s'a refuzat orice drept politic.

Intre romănii din Banatul Jugoslav şi Timocenii, Jugoslavia a impiedicat orice conlact pentru ca cei dintâi să nu beneficiere de şcolile romăne din Banatul Jugoslav.

Aceasta este situaţia, deşi sârbii, la 1830, când luau în stăpânire regiunea dintre Timoc şi Moravia nu aduceau argumentul cu şcoala şi nici o biserică ca un contact cu Principatele Romăne, iar prin acesta cu Rusia.

Dar stăpânitorii politici uitară pe stăpânitorii pământului şi şi dreptăşiţă le răpiră orice drept la viaţă, neştiind că mersul istoriei nu-l pot înfrânge.

Cititi în Pagina Studenţească,- pag. 2-a:

Scrisoarea studenţimii române către Domnul General Antonescu

In jurul declaraţiilor d-lui Von Killinger

Vizitând Duminica trecută grupul etnic german, Baronul von Killinger a făcut cu acest prilej importante declaraţiuni politice. Ne permitem a le subliniă exprimându-ne satisfacţiunea faţă de limpezimile ce se destreţesă mai ales impotriva acelora ce indreaptă mai ales impotriva acelora ce incearcă să subminere corectele noastre raportari cu Marele Reich precum şi loialitatea acestuia faţă de noi.

D. von Killinger, a vorbit — am putea spune — nu ca un diplomat. D-sa a vorbit ca un ostaş: răspicat şi fără reticenţe.

„Romănia a aderat la pactul „tripartit, care o leagă de Germania, Italia şi Japonia. Von Killinger — rămânând fără aliaţie şi „la bine şi la rău. Şi orcât de puţin simţi politic ar avea cineva, „trebuie să ştie că dacă ar urma „altă cale ar fi pierdută. Franţa „este înfrântă, Anglia este dis„trusă pe trei sferturi. Cine vrea „să ajute Romănia? Numai noi, „numai alţii".

Mai departe, d. ministru al Germaniei la Bucureşti, adresându-se Germanilor din Romănia, a precizat că, indiferent dacă apartin vieţii civile sau militare, fiecare german, trebuie să fie conştient de îndeplinirea exemplară a îndatoririlor şi a încadrării sale în statul Român. Aceasta declaraţie produsa comunicant cu „avertismentul grupului etnic german" dat faţă de „anumite cercuri interesate, care incearcă dela un timp incoace să provoace agitaţie în rândul germanilor din Banat", vine să pună capăt unor iniţiative cari privesc raporturile dintre statul Roman şi grupul etnic german din România.

Dar, declaraţiile. d-lui Killinger, ne-au atras în deosebi atenţia, prin pasajul care se referă la jidanii dela noi. Iată ce spune d-sa:

„Dacă evreii (din România N. R.) ridică iarăş capul şi deschid obrazuici gura, apoi o fac „numai flindcă Legiunea s'a stănăcia. Nu pot s'o consider altfel. Dar toţi acei domni, cari „practizează cu acea clică de evrei şi doresc ca Germania să „fie din nou dărtuşă şi să piardă războiul, iar poporul Român „să devină revoluţionar contra „noastră, tuturor acestora le-aş „da următoriul sfat bun: N'o limţăţeşti prea departe! Ceasul „răfuielilor ar putea să vină o„dată şi va fi la fel de amar ca şi „atitudinea lor"...

D. von Killinger are dreptate. Odată cu minuciferele mişcări legionare, jidanii dela noi au avut liuzla să s'a prăbuşit naţionalismul Românesc. Lipsiţi de simţul politic, jidanii s'au grăbit să-şi plimbe din nou importanţa pe străzi şi să ne privească cu aroganţa lor specifică. Bucuria le-a fost însă de scurtă durată. Generalul Antonescu le-a dat de curând, în plină faţă, cea mai curăţitoare palmă: exproprierea urbană.

Iar dacă totuş, radio Londra, le mai oferă în fiecare zi câte o oră de „recreaţie" reconfortantă, se permitem, a le atrage atenţia, că rezervele antisemitismului Românesc n'au fost încă aruncate în luptă. Există în această Ţară, douăzeci de generaţii de tineri pregătite cu o răbdare nu prea cunoscută de către A. C. Cuza. Aceştia îşi trăesc toată fiinţa lor spirituală în imensul sbucium al marilor prefaceri antisemite ce vor veni de acuma înainte. Fără de aceştia — este drept — marile reforme antisemite nu vor fi simţite în toata cruzimea lor, de către jidani. Dar nu există nici un pericol ca să impiedice aceste forţe de a fi aţâţate de a trece into'o bătălie de proporţii generaţiile. Ceea ce ne interesează pe noi este de a proceda la cunoaşterea totală a posibilităţilor de rezistenţă ale lui Israel. Deci şi de data aceasta, jidanilor va fi oferită şansa ca şi aceea pe care am inscenat-o pe prietiul căderii Generalului Cuza-Guga. Avertismentul pe care d. von Killinger, îl îndreaptă impotriva jidanilor, cu privire la „ceasul răfuielilor", credem că a căzut brusc peste sâmbetă pe capetele ai tuturor. Iar acesta a fost de data aceasta o mare bucurie pentru noi. Istoriei blândă a ţinut-o-n-mână, aceea în repetate rânduri ea ne-a lăsat prădată de avutul ei, în care ori-cât ar fi ea, se ascunde şi se alintă de sensibilităţile sufletoşi şi de emoţiile ei, reţinţiunea s'a produs fulgerătoare. Sentimentum jidanilor ca atare, pe care-l-a ţinut noastra spiritualitate, ce ea a culminat prin tăcerea ce ţinea-o cu mâna, ea a fost cu totul o mare răbdare comprimată atâta vreme, de la cuţitul lui Iscariot, la cuţitul lui Basarabia, Israel a pierdut peste onoarea unei Ţări ţinute. Acestea nu şi le vom uita foarte chiar dacă ar fi să ne prăbuşim odată cu tine.

Ţinem să facem aceste precizări pentru puţinii jidani inteligăţori cari au menirea de a ne trece peste răbdarea noastră.

Deasemenea, am vroi, de ale, să-i adăugăm pe d. Manfred Von Killinger, că va găsi în permanenţă, în România camaradă pentru marea bătălie antisemită. Mişcarea legionară s'a stăpânit este deţinţă.

Mişcarea antisemită insă fiind rită prin puterea credinţei, nu uităm singur om: A. C. Cuza, se găseşte astăzi solidară şi gata de luptă.

Arhitect MUCICHESCU-Tunari

CUM S'AU CUNOSCUT

GOGA ŞI CARAGIALE IN 1904, LA BERLIN

Povesteste Octavian Goga:

„Leafturile mele cu Caragiale au fost mai mult decât literare: şi omul şi scriitorul mi-au fost cu desăvârşire drag.

L'am cunoscut prin 1904, la Berlin, unde-mi continuam studiile. Frecventam pe-atunci un cerc de studenţi romăni. Erau mai toţi la politechnică. Publicasem cele mai multe din poesiile mele în „Luceafărul" şi nu apăruseră încă în volum. Intr'o seară, descinde în mijlocul nostru, Caragiale.

Spirit de un rafinament rar, nu-şi putea stăpâne dispretul pentru compatrioţi, toldeauna şi în măsură deplină. Trăia la Berlin, ora toarte departe de mahalaua culturală şi politică românească.

In seara aceea vorbea un bursier despre politica României, care ar trebui îndreptată spre Balcani... Mai mult în glumă, Caragiale a ajutat în seara aceea că ochii poporului român au a se îndrepta către Nord. Să nu uităm: era în 1904.

Firaşe, studenţii l-au înconjurat şi l-au rugat să le spuie ceva despre arăţ. Cu tine ai vorbescut Ineţ. Caragiale despre artă!... Studenţii îi atrag atenţia că e cineva de faţă care nu ar fi prea străin...

— Să poftească! Inconcesă nu ştim de latinul se uită Caragiale peste noi, — dar despre douăă lucruri nu vorbim: despre muzică şi despre teatru — ei ca ne ard prieţi.

Târziu, după apariţia volumului peste care a căzut întâmplător la o masă de berărie din Bucureşti, unde se afla şi Nerva Hodoş, a zis că Octavian Goga din Berlin, e-o bolaş Octavian Goga dupe volumul de poezie tipărit la Budapesta. In tălmăndu-mă pe stradă, m'a îmbrăţişat şi, sărutându-mă, cum îi era obiceiul:

— Mirai tras chiului arhitectului ...zise.

ERI ŞI AZI

In trecutul nu tocmai îndepărtat, muncitorimea sărăbătorea ziua de 1 Mai având o atitudine protestatară, şi venind adesori în conflict cu autoritatea de stat. Cauzele acestor conflicte, le găsim în lupta permanentă care se dădea între Capital şi Muncă, pentru cucerirea în folosul muncitorimei a celor trei opturi: opt ore de muncă, opt ore de odihnă, opt ore pentru ingrijirea corpului extenuat de munca depusă în fabrici şi ateliere.

Dar pentru realizarea acestor deziderate de ordin material şi moral, s'a intrebuinţat în trecut de către unii conducători al muncitorimei, mijloace care adesori erau potrivnice intereselor superioare ale statului nostru, căci ele duceau la mai mult la divizarea forţelor noastre naţionale. Dacă în statul democrat, secatelă luptă cu toate conştiinţele ei dezastruoase era tolerată şi uneori chiar incurajată, în statul Naţionalist acestă lupta ne incetesate, Capitalul şi Munca fiind supuse unui egal şi permanent control din partea conducerei statului, care veghează ca aceste două categorii profesionale să-şi indeplinească intr'o perfectă colaborare, misiunea lor în marenajul economiei naţionale. Sărbătoarea zilei de 1 Mai a anului 1941, a fost pentru muncitorimea romănă şi creştină, un prilej de a-şi mărturisi nesdruncinata ei credinţă, că d. General Ion Antonescu Conducătorul Statului, care merge pe linia trasată de către marele sau prieten şi părinte al Naţionalismului integral d. profesor A. C. Cuza, va ridiţora Romănei noi, a Românieţ a Românilor.

—ROŞU CONSTANTIN [illegible]

IMPRIMERIILE „TIPARUL ROMANESC" S. A. — Str. Const. Mille nr. 16 — Telefon nr. 3.35.36.